

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **L.**, bytom **B.**, zast.: *Advokátskou kanceláriou Andrea Havelková, s.r.o.*, advokátska spoločnosť so sídlom J. Milca č. 11, 010 01 Žilina, proti žalovanému: **Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky** so sídlom Chlumeckého č. 2, 820 12 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v katastrálnom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2011 č. k. 4S 22/2008-83, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. júna 2011 č. k. 4S 22/2008-83 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **povinný** do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní vo výške 77,29 €.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Žalovaný rozhodnutím č. LPO-5588/2007/SI z 31.12.2007 (č. 1. 12) ako odvolací správny orgán príslušný podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny

poriadok) zmenil postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku napadnuté rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-8/2007- Ka(Pd) z 18.07.2007 tak, že vyhovel protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Martin č. Pd 5/07-5 z 23.03.2007, podanom proti rozhodnutiu Správy katastra Martin č. V-4095/2006 z 29.11.2006.

2. Žalovaný vychádzal z toho skutkového stavu, že na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi Lyžiarskym strediskom Martinské Hole, s.r.o., so sídlom Žilina, ako predávajúcim, a žalobkyňou, ako kupujúcou, správa katastra v zmysle § 31 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len na účely tohto rozsudku „zák. č. 162/1995 Z.z.“) povolila ku dňu 22.06.2004, vklad vlastníckeho práva, a to prevádzkovej budovy súp. č. X. postavenej na pozemku parc. č. X. pre k. ú M. na LV č. X., a pozemok parc.č. X. o výmere 70 m² - zastavaná plocha, pre k. ú. M. na LV č. X..

V časti vkladu vlastníckeho práva návrh zamietla, a to vo vzťahu k novovytvorenému pozemku parc. č. X.X. – lesný pozemok o výmere 237 m², vytvorený z pôvodnej parc. č. X.

3. Toto zamietnutie správa katastra odôvodnila rešpektovaním zákazu drobenia pozemkov (pod hodnotu 5.000 m², resp. 2.000 m²) v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom.

Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z. platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, nemôže na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva alebo rozhodnutia o dedičstve vzniknúť rozdelením jestvujúcich pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 pozemok menší ako 2.000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok, alebo pozemok menší ako 5.000 m², ak ide o lesný pozemok.

4. Následne, rozhodnutím č. V-4095/06 zo dňa 29.11.2006 správa katastra povolila vklad vlastníckeho práva k hore uvedenému pozemku parc. č. X.X. - lesný pozemok o výmere 237 m² v prospech žalobkyne ako kupujúcej na základe tej istej kúpnej zmluvy.

5. Proti tomuto rozhodnutiu Správy katastra Martin podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin protest č. Pd 5/07-5 zo dňa 23.03.2007. V proteste poukázala na to, že prvostupňový katastrálny orgán povolením vkladu vlastníckeho práva k pozemku parc. č. X.X., a to na základe tej istej kúpnej zmluvy, ktorá bola predmetom neúspešného

katastrálneho konania č. V-519/04, došlo k porušeniu ustanovenia § 31b písm. c) zák. č. 162/1995 Z.z., v zmysle ktorého mala správa katastra konanie o tomto návrhu zastaviť.

Podľa § 31b písm. c) zák. č. 162/1995 Z.z. konanie o návrhu na vklad sa zastaví, ak už bol vo veci zamietnutý návrh na vklad z dôvodu uvedeného v § 31 ods. 1.

6. Nakoľko Správa katastra Martin ani Katastrálny úrad v Žiline protestu prokurátora nevyhoveli, Lyžiarske stredisko Martinské Hole, s.r.o. podalo odvolanie proti posledne uvedenému katastrálnemu rozhodnutiu zo dňa 18.07.2007.

Uvedený účastník vyjadrenie Útvaru hlavného architekta Mesta Martin č. ÚHAM/1149/2006/039-Du zo dňa 21.07.2006, podľa ktorého uvedený pozemok bol na základe Územného plánu sídelného útvaru Martin – dielčia zmena č. 1 (záväzná časť vyhlásená prostredníctvom VZN č. 38/03) vyčlenený medzi pozemky s rekreačnou funkciou, nepovažoval za listinu preukazujúcu prelomenie zásady zákazu drobenia.

7. V konaní o tomto odvolaní žalovaný s odkazom na ustanovenia § 31b písm. c), ktoré je kogentné a jednoznačné, a § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. k názoru, že odvolanie je dôvodné. Svoje zmeňujúce rozhodnutie odôvodnil tým, že nakoľko Správa katastra Martin návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k pozemku parc. č. X.X. v pôvodnom konaní vedenom pod č. V-519/2004 zamietla, potom v novom konaní o povolení vkladu na základe tej istej zmluvy mala podľa žalovaného toto konanie zastaviť.

8. Vo vzťahu k hore uvedenému vyjadreniu Útvaru hlavného architekta Mesta Martin zo dňa 21.07.2006 žalovaný vyslovil nesúhlas s názorom odvolateľa (Lyžiarske stredisko Martinské Hole, s.r.o.), že takúto listinu možno považovať za listinu preukazujúcu prelomenie zásady zákazu drobenia pozemkov. Žalovaný konštatoval, že podľa uvedeného vyjadrenia bol v roku 2002 spracovaný a uznesením Mestského zastupiteľstva v Martine č. 26/03 zo dňa 20.02.2003 schválený „Územný plán sídelného útvaru Martin - dielčia zmena č. 1“, pričom jeho záväzná časť boli vyhlásené všeobecne záväzným nariadením Mesta Martin č. 38/03. Ďalej sa v ňom uvádza, že pozemok parc. č. X.X., lesný pozemok o výmere 31.282 m², k. ú. M., je súčasťou strediska horského turizmu, turistiky a zimných športov.

9. Následne z vyjadrenia Útvaru hlavného architekta Mesta Martin ďalej vyplýva, že pozemok parc. č. X.X., lesný pozemok o výmere 237 m² patrí k stavbe, postavenej na pozemku par. č. X., k. ú. M., teda k stavbe so súp. č. X. a môže slúžiť na rozšírenie

jestvujúcej stavby v súlade s podmienkami danými Územným plánom sídelného útvaru Martin. Avšak pre výklad § 24 zák. č. 180/1995 Z.z. nie je toto postačujúce, nakoľko predmetné ustanovenie bližšie neupravuje, ako je nutné preukázať existenciu zákonných dôvodov.

Podľa § 24 ods. 3 zák. č. 180/1995 Z.z. v znení platnom v čase vydania prvostupňového rozhodnutia (29.11.2006) podľa § 22 a 23 sa nepostupuje, ak

a) sa pozemok uvedený v § 21 ods. 1 rozdeľuje na účely výstavby alebo na iné účely, na ktoré by ho bolo možné vyvlastniť, alebo sa pozemok rozdeľuje podľa projektu pozemkových úprav,

b) ide o bezplatný prevod alebo prechod pozemkov podľa osobitného predpisu,

c) sa odčleňuje časť pozemku od pozemku, ktorý je uvedený v § 1 ods. 1, a táto časť sa pričleňuje k susednému pozemku, pričom sa nevytvára samostatný nový pozemok,

d) ide o pozemok, na ktorom sa majú zriadiť záhrady.

10. Preto žalovaný napadnuté rozhodnutie Katastrálneho úradu v Žiline č. Vo-8/2007-Ka(Pd) z 18.07.2007 zmenil tak, že vyhovel protestu prokurátora.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

11. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (odstúpené na Krajský súd v Bratislave) žalobu zo dňa 29.02.2008.

12. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmané rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, nakoľko dospel k záveru, že žaloba je na základe nasledujúcich argumentov dôvodná.

13. S odkazom na ustanovenia § 22 ods. 4 a § 31 ods. 1 až 3 zák. č. 162/1995 Z.z. a § 3 ods. 1 a 2, § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, § 21 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 24 ods. 3 písm. a) zák. č. 180/1995 Z.z. krajský súd poukázal na to, že v zmysle stanoviska Katastrálneho úradu v Žiline prvostupňový katastrálny orgán nezistil skutočný stav veci ešte pred vydaním rozhodnutia o podanom návrhu na vklad, pričom nebol viazaný len návrhmi účastníkov

konania, nakoľko rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje samotný konajúci orgán.

Podľa § 23 ods. 1 zák. č. 180/1995 Z.z. platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, nemôže na základe právneho úkonu alebo rozhodnutia súdu o vyporiadaní spoluvlastníctva alebo rozhodnutia o dedičstve vzniknúť rozdelením jestvujúcich pozemkov uvedených v § 21 ods. 1 pozemok menší ako 2.000 m², ak ide o poľnohospodársky pozemok, alebo pozemok menší ako 5.000 m², ak ide o lesný pozemok.

14. V dôsledku toho žalovaný nepožiadaval o predloženie právne relevantného dokladu o existencii niektorej z výnimiek zo zásady zákazu drobenia poľnohospodárskych a lesných pozemkov nachádzajúcich sa mimo zastavaného územia obce (viď ustanovenie § 24 ods. 3 písm. a/ až d/).

Už v tom čase by podľa krajského súdu totiž správny orgán zistil, pokiaľ by bol býval vec došetril, že prevádzaný pozemok parc. č. CKN X.X. je určený na zastavenie, a teda vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k predmetnému pozemku v prospech žalobkyně ako kupujúcej mal povoliť.

15. Navyše, podľa krajského súdu oznámenie Útvary hlavného architekta mesta Martin zásadne pozmenilo charakter (druh predmetného pozemku), a preto kľúčovou sa stáva tá otázka, či v danom prípade správny orgán rozhodoval o tom istom podaní. Je totiž nepochybné podľa krajského súdu, že uvedený pozemok bol relevantným aktom verejnej správy prekvalifikovaný z pozemku patriaceho do lesného fondu na pozemok určený pre výstavbu rekreačných zariadení a s účinkami tohto aktu sa mal žalovaný vysporiadať.

III.

Odvolanie žalovaného/ žalobcu/ stanoviská

A)

16. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 15.08.2011 (č. 1. 87) žalovaný s odkazom na § 31b písm. c) a § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. poukázal na zmatečnosť odôvodnenia krajského súdu na str. 6, štvrtý odsek. Žalovaný opätovne zdôraznil, že v druhom konaní o povolení vkladu sa opätovne vychádzalo z tej istej kúpnej zmluvy, ktorá však už bola predmetom katastrálneho konania č. V-519/2004. Takisto prílohou k návrhu na vklad V 4095/06 bolo aj vyjadrenie Útvary hlavného architekta Mesta Martin č. ÚHAM/1149/2006/039-Du zo dňa 21.07.2006, takže správa katastra mala právne

relevantný doklad o existencii niektorej z výnimiek zo zásady zákazu drobenia poľnohospodárskych a lesných pozemkov.

17. Navyše predmetom podanej žaloby nebol vklad V-519/2004 (prvý v poradí), ale vklad V 4095/2006 (druhý v poradí). Podľa dedukcie zmätočného odôvodnenia žalovanému vyplýva, že krajský súd sa zaoberal predsa len vkladom V – 519/2004, čo je však v rozpore s podanou žalobou.

18. V súvislosti s uvedeným žalovaný vyzdvihol to, že právoplatnosť rozhodnutia zásadne bráni tomu, aby sa vo veci znova konalo a rozhodovalo (*res iudicata*).

19. Žalovaný sa taktiež nestotožnil s názorom krajského súdu, že oznámenie ÚHA mesta Martin zásadne pozmenilo charakter (druh predmetného pozemku). Žalovaný naopak naďalej zastáva názor, že bolo nutné postupovať v prípade povolenia vkladu V 4095/2006 v súlade § 31b písm. c) zák. č. 162/1995 Z.z., nakoľko je predmetné ustanovenie kogentné a jednoznačné a nebolo preto možné povoliť tento vklad na základe tej istej zmluvy, ktorá bola predmetom katastrálneho konania č. V-519/2004 a ktorý vklad bol v časti zamietnutý.

20. Uvedený stav žalovaný prirovnal k modifikovanej podobe zásady „*ne bis in idem*“ (nie dvakrát v tej istej veci). Podmienkou pre aplikáciu tejto zásady na prejednávajúcu vec je podľa žalovaného to, aby ohľadom rovnakej zmluvy už existovalo právoplatné rozhodnutie o zamietnutí vkladu (a takéto rozhodnutie existovalo: V-519/2004).

21. Záverom žalovaný požiadal odvolací súd o zmenu napadnutého rozsudku krajského súdu a následné zamietnutie žaloby.

B)

22. Z vyjadrenia žalobkyne zo dňa 05.09.2011 (č. l. 91) vyplýva, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že Správa katastra mala katastrálne konanie zastaviť.

23. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného o zmätočnosti odôvodnenia na str. 6 napadnutého rozsudku (najmä dátum 04.06.2006), má ísť podľa žalobkyne iba o chybu v písaní, ktorá nespôsobuje neistotu o tom, čo mal krajský súd na mysli.

24. Takisto k argumentácii týkajúcej sa určenia, ktorý z vkladov vlastne mal byť predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde, žalobkyňa zaujala jednoznačné stanovisko, že žiadny zo správnych orgánov sa nezaoberal konaním o vklade č. V 519/2004.

25. Žalobkyňa ďalej upozornila, že vyjadrenie Útvary hlavného architekta mesta Martin bolo vydané až v roku 2006, a preto prvostupňový katastrálny orgán toto stanovisko nemal k dispozícii a preto ho ani nemohol v svojom rozhodovaní v roku 2004 zohľadniť. Ale na druhej strane žalobkyňa poukázala, že napriek tejto skutočnosti bola dielčia zmena č. 1 k dispozícii, nakoľko jej záväzná časť bola publikovaná prostredníctvom Všeobecného záväzného nariadenia mesta Martin č. 38/03. Z tohto relevantného dokumentu sa katastrálne orgány mohli dozvedieť, že v tom čase prevádzaný pozemok parc. č. KN-C X.X. je už určený na zastavanie, a preto mal v prospech žalobkyne, tzn. ako kupujúcej, vklad vlastníckeho práva povoliť.

26. Ďalej sa žalobkyňa zaoberala vplyvom nepredloženia relevantných dokladov v konaní č. V 519/2004 a nepodania opravného prostriedku proti uvedenému vkladu.

27. Záverom žalobkyňa požadovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu a súčasne žalobkyňi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo vyčíslenej sume.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a

vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

29. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä podmienky konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania žalovaného ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či nová skutočnosť predložená v katastrálnom konaní o už raz zamietnutom vklade, vytvorí prekážku pre aplikáciu ustanovenia § 31b písm. c) zák. č. 162/1995 Z.z. Práve toto je právny rámec, ktorý vymedzuje ďalšie skutkové zistenia.

30. V súvislosti s hore položenou otázkou už Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

31. Najvyšší súd z napadnutého rozsudku zistil, že krajský súd v svojom odôvodnení napadnutého rozsudku za kľúčovú označil otázku, či v danom prípade správny orgán rozhodoval o tom istom podaní, pretože oznámenie ÚHA mesta Martin zásadne zmenilo charakter (druh) predmetného pozemku. So záverom, keďže predmetný pozemok bol deklarovaný ako stavebný, bolo ho možné subsumovať ako výnimku pod ustanovenia § 24 zák. č. 180/1995 Z.z., a preto podľa názoru krajského súdu nešlo o rozhodovanie v totožnej veci.

32. Vo svojom odvolaní žalovaný, odkazujúci na obsah ustanovení § 31b písm. c) a § 31 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. poukázal práve na zmätočnosť takýchto záverov krajského súdu na str. 6, štvrtý odsek. Nakoľko žalovaný zdôrazňoval, že v druhom konaní o povolení vkladu sa opätovne vychádzalo z tej istej kúpnej zmluvy, ktorá však už bola predmetom katastrálneho konania č. V-519/2004, vznikla tu podľa neho prekážka vecí rozhodnuté; navyše podľa žalovaného bolo vhodné analogicky aplikovať aj zásadu „*ne bis in idem*“ (nie dvakrát v tej istej veci) v jej modifikovanej podobe.

33. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namieta, že odôvodnenie krajského súdu je zmätočné, tzn. podľa Najvyššieho súdu logicky nekonzistentné (na str. 6 rozsudku) a tým aj nepreskúmateľné pre svoju nezrozumiteľnosť, ide o závažnú námietku, s ktorou sa musí odvolací zaoberať, lebo takýto nezákonný stav nie je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad nálezy sp. zn. I. ÚS 243/07 a IV. ÚS 14/07).

Podľa § 157 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. v odôvodnení rozsudku správny súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

34. V správnom súdnictve súd podrobuje prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu vo všetkých jeho častiach, tzn. nielen zákonnosť výrokovej časti rozhodnutia ale aj dôvodov, na základe ktorých správny orgán právne posúdil vec. Ak sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozhodnutia stotožní a žalobu zamietne, potom tieto dôvody správneho orgánu pre správny súd vytvárajú minimálny právny základ na presvedčivé odôvodnenie, a s ich využitím v zmysle hore uvedeného ustanovenia § 157 ods. 2 v spoj. S § 246c ods. 1 O.s.p. jasne a zrozumiteľne súd opíše a presvedčivo objasní, v čom sú závery napadnutého rozhodnutia riadne a v čom protikladné argumenty protistrany boli mylné.

35. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd na str. 6 odôvodnenia najskôr citoval zákonné ustanovenia § 22 ods. 4 a § 31 ods. 1 až 3 zák. č. 162/1995 Z.z., § 3 ods. 1, § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, § 21 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 23 ods. 3 písm. a) zák. č. 180/1995 Z.z. a následne odôvodnil svoj záver o nesprávnosti aplikácie citovaných ustanovení žalobcom.

Takýto prístup krajského súdu je v súlade s príkazom na presvedčivé odôvodnenie obsiahnutým v uvedenom ust. § 157 ods. 2 O.s.p., nakoľko ponúka riadne argumenty účastníkom, aby zistili dôvody, prečo ich postoje, ktoré vytvárajú výkladový rámec pre aplikáciu sporných ust. § 21 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 23 ods. 3 písm. a) zák. č. 180/1995 Z.z. neboli presvedčivé a správne. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že odôvodnenie krajského súdu je postačujúce.

36. Navyše zo súdnej judikatúry ustálenej v správnom súdnictve za nezákonné rozhodnutie správneho orgánu je nutné považovať také rozhodnutie, ktoré vychádza zo správnych skutkových zistení, avšak tieto zistenia boli priradené (subsumované) k

- nesprávnemu právnemu predpisu,
- správne právnemu predpisu avšak nesprávnemu ustanoveniu,
- správne ustanovenie s následným vadným výkladom pri jeho aplikácii.

V danom prípade odvolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že pri aplikácii ust. § 21 ods. 1, § 23 ods. 1 a § 23 ods. 3 písm. a) zák. č. 180/1995 Z.z. došlo k ich nesprávnemu právnemu výkladu.

37. Takisto, ak by sa Najvyšší súd mal prikloniť k argumentácii žalovaného o zmaťochnosti napadnutého rozsudku, potom by musel žalovaný striktne identifikovať nedostatky rozsudku. Totiž nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť je zapríčinená evidentným nedostatkom skutkových dôvodov. Skutkovými dôvodmi, pre ktorých nedostatok je možné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť pre nezrozumiteľnosť, sú také vady skutkových zistení, ktoré vytvárajú rozhodovacie dôvody, tzn. typicky vtedy, keď správny orgán vyvodil rozhodovacie dôvody alebo o skutočnosti v správnom konaní nezisťované, poprípade zistené v rozpore so zásadou legality (§ 3 ods. 1 Správneho poriadku) alebo tam, kde nie je zrejmé, či boli vôbec nejaké dôkazy vykonané.

38. V zmysle hore načrtnutých záverov preto k uvedeným (viď bod č. 32) protikladným argumentom žalovaného a krajského súdu Najvyšší súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru. Napríklad Najvyšší súd konštatoval, že : „*Prekážka rozsúdenej veci (res iudicatae) patrí k procesným podmienkam a zistenie jej existencie v každom štádiu konania musí viesť k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva vtedy, ak má byť v novom konaní prejednaná tá istá vec. O tú istú vec v správnom súdnictve ide predovšetkým vtedy, keď v novom konaní je predmetom preskúmania to isté rozhodnutie správneho orgánu a týka sa rovnakých*

účastníkov konania.“ (m.m. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. marca 2012, sp. zn. 8Sžo/16/2011).

39. Je jednoznačné, že procesnú prekážku „*res iudicatae*“ (§ 159 ods. 3 O.s.p.), ktorá je dôsledkom právoplatnosti rozhodnutia, tzn. že ide o materiálnu nemennosť jeho účinkov výrokovej časti, je možné prekonať iba prostredníctvom mimoriadnych opravných prostriedkov.

Avšak hore uvedené slovo „predovšetkým“ je nutné v správnom súdnictve vykladať v duchu sledovanom účelom samotného súdneho prieskumu rozhodnutí správnych orgánov. Preto v zmysle zásady legality katastrálneho (správneho) konania nepostačuje sa iba sústrediť na totožnosť účastníkov katastrálneho vkladového konania a jeho objekt, tzn. kúpnu zmluvu, ale popri týchto základných atribútoch vymedzujúcich totožnosť v prípade „*res iudicatae*“ je nutné aj prihliadnuť na to, či sa medzičasom nezmenili rozhodovacie východiská, tzn. najmä podklady v zmysle § 32 Správneho poriadku, poprípade vo svetle nadriadenej rozhodovacej činnosti (napríklad súdnej judikatúry) nedošlo k inému výkladu procesných alebo hmotnoprávných noriem.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 Správneho poriadku podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnenému orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

40. Ak sa preto rozsah alebo obsah podkladov pri druhom rozhodovaní o rovnakom návrhu zmenil (oznámenie Útvaru hlavného architekta mesta Martin), a v prejednáwanej veci je irelevantné, že na túto zmenu účastník v prvom konaní neupozornil, lebo jej vykonanie nebolo v jeho právnej moci, potom správne krajský súd vyslovil záver, že práve toto zásadne pozmenilo charakter (druh) predmetného pozemku, čím je nepochybné, že uvedený pozemok bol relevantným právno-aplikačným aktom verejnej správy prekvalifikovaný z pozemku patriaceho do lesného fondu na pozemok určený pre výstavbu rekreačných zariadení a s účinkami tohto aktu sa mal žalovaný vysporiadať. Nakoľko tak neučinil, naplnil zrušovací dôvod uvedený krajským súdom vo výrokovej časti.

Preto námietka žalovaného o zmätočnosti (podľa Najvyššieho súdu mal žalovaný na mysli nepreskúmateľnosť pre nezrozumiteľnosť rozsudku) v uvedenej časti nie je dôvodná.

41. Najvyšší súd ako celkom neopodstatnenú námietku musel odmietnuť aj argumentáciu žalovaného, že hoci predmetom podanej žaloby nebol vklad V-519/2004 (prvý v poradí), ale vklad V 4095/2006 (druhý v poradí), tak sa krajský súd s týmto dostatočne nevysporiadal. Z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, ktoré rozhodnutie bolo predmetom súdneho prieskumu. Navyše otázka existencie procesnej prekážky „*res iudicatae*“ núti súd sa zaoberať (tzn. porovnávať znaky) súčasného ako aj predchádzajúceho rozhodovania vo veci, tzn. hľadanie totožných bodov.

V.

42. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalovaného a stanoviska žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 8Sžo/16/2011, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

43. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia

iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. Výška priznaných náhrad trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní sa skladá:

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobkyne v odvolaní (č. 1. 96) v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslila a Najvyšší súd uznal :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie vyjadrenia (11)	1 úkon práv. pomoci	57,-- €
1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu		7,41 €

2. z náhrady 20 % DPH

tzn. v celkovej sume : **77,29 €**

45. Nakoľko úspešná žalobkyňa bola v odvolacom konaní zastúpená advokátskou spoločnosťou, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov.

46. Odvolací súd je procesne viazaný okruhom účastníkov, ktorý vymedzil žalobca prostredníctvom svojich podaní a prvostupňový súd takto vymedzený okruh nerozšíril. Tento okruh účastníkov je správny súd v zmysle ustanovení § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. porovnávať s okruhom účastníkom v pôvodnom správnom konaní.

Základným kritériom pre pribratie účastníka do súdneho prieskumu je opodstatnená domnienka súdu, že by jeho (ich) práva a povinnosti mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. V prejednáwanej veci je nepochybné, že krajský súd napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušil a žalovaný do okruhu účastníkov správneho konania cez doručovací rozdeľovník zahrnul s výnimkou nižších katastrálnych orgánov iba Krajskú prokuratúru Žilina, žalobkyňu a Lyžiarske stredisko Martinské Hole, s.r.o. Nakoľko orgán prokuratúry vzhľadom na jeho postavenie orgánu štátnej moci s právomocou „*actio popularis*“ nie je možné označiť za účastníka správneho konania v zmysle § 14 v spojení s § 69 Správneho poriadku a Lyžiarske stredisko Martinské Hole, s.r.o. podpisom kúpnej zmluvy prejavilo vôľu predmetný pozemok scudziť, a týmto prejavom vôle je viazaný, krajský súd konal s riadne určeným okruhom účastníkov.

47. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava právnych vzťahov dotknutých katastrálnym konaním, resp. evidenciou vzťahov k nehnuteľnostiam je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

48. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 14. augusta 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová